

Vengeful

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie
De kleuren van schaduw
De kleuren van licht
De breekbare draden van magie

Het onzichtbare leven van Addie LaRue
Gallant

Stad vol geesten
Tunnel van botten
Brug der zielen

De heks van Near
Begraaf mijn botten in de nachtelijke grond

Vicious
Vengeful

V.E.
SCHWAB

VENGEFUL

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ISBN 978-90-492-1243-8

ISBN 978-94-023-3012-0 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Vengeful*

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink

Omslagontwerp: Titan Books,

bewerkt door DPS Design & PrepressStudio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Illustratie schutbladen: © Anna Moss

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

Copyright © 2018 by Victoria Schwab

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam,
published in agreement with the author, c/o Baror International,
Inc., Armonk, New York, U.S.A.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor mama, Holly en Miriam, de sterkste vrouwen die ik ken.

Als je op wraak uit bent, graaf dan twee graven; eentje voor jezelf.

– Douglas Horton

Genesis

Zes weken geleden

De buitenwijken van Merit

OP de avond dat Marcella overleed, had ze het favoriete avondeten van haar echtgenoot gekookt.

Niet omdat het een speciale gelegenheid was, maar juist omdat het dat níét was: spontaniteit, zo werd beweerd, was het geheim van de liefde. Marcella wist niet of ze dat wel geloofde, maar ze was bereid een poging te doen om zelf te koken. Niks bijzonders: een goede biefstuk, de randen geschroeid met zwarte peper, gepofte zoete aardappelen en een fles merlot.

Maar het was al na zessen en Marcus was nog niet thuis.

Marcella zette het eten in de oven om het warm te houden en keek toen in de spiegel in de gang of haar lippenstift nog goed was. Ze maakte haar lange zwarte haar los uit haar nonchalante knot en zette het toen opnieuw vast, waarbij ze er een paar strengen uittrok. Vervolgens streek ze haar A-lijnjurk glad. Mensen noemden haar een natuurlijke schoonheid, maar er waren grenzen aan de natuur. De waarheid was dat Marcella zes dagen per week twee uur in de sport-school doorbracht, om elke dunne spier van haar slanke lichaam van een meter achtenzeventig bij te werken en te versterken, en ze verliet haar slaapkamer nooit zonder dat ze heel vakkundig haar make-up had aangebracht. Het was niet makkelijk, maar dat gold ook voor getrouwd zijn met Marcus Andover Riggins, beter bekend als ‘Marc the Shark’, de rechterhand van Tony Hutch.

Het was niet makkelijk, maar het was het wel waard.

Haar moeder zei vaak dat ze was gaan vissen en bij toeval een grote witte haai aan de haak had geslagen. Maar wat haar moeder niet begreep, was dat Marcella heel doelbewust haar aas had uitgeworpen. En ze had precies gevangen wat ze wilde.

Haar kersenrode hakschoenen tikten op de houten vloer, waarna ze werden gedempt door het zijden vloerkleed terwijl ze de laatste hand legde aan het tafeldekken en de vierentwintig kaarsen aanstak in de twee ijzeren kandelabers die aan weerszijden van de deur stonden.

Marcus haatte ze, maar deze ene keer kon dat Marcella niet schelen. Ze hield van de kandelabers, met hun lange steel en de zich vertakkende armen. Ze zagen eruit als iets wat je in een Frans chateau zou aantreffen. Ze zorgden ervoor dat het huis luxe uitstraalde. Dat nieuw geld oud aanvoelde.

Ze keek hoe laat het was – zeven uur inmiddels – maar weerstond de neiging om te bellen. De snelste manier om een vlam te doven was door hem te smoren. Bovendien, als Marcus zaken te doen had, gingen de zaken altijd voor.

Marcella schonk een glas wijn voor zichzelf in en leunde tegen het aanrecht, terwijl ze zich inbeelde hoe zijn sterke handen zich om iemands keel sloten. Een hoofd dat onder water werd geduwd, een kaak die zijdelings brak. Hij was ooit eens met bloed aan zijn handen thuisgekomen en toen had ze hem ter plekke op het marmeren kookeiland geneukt. De metalen loop van zijn pistool had nog in zijn holster gezeten, zodat het staal hard tegen haar ribben porde.

Mensen dachten dat Marcella van haar man hield ondanks zijn werk. De waarheid was dat ze van hem hield vanwege zijn werk.

Maar toen zeven uur overging in acht uur, en acht uur tegen negen uur begon te lopen, veranderde Marcella's opwindingslangzaam in ergernis, en toen de voordeur eindelijk openzwaaide, verhardde die ergernis tot boosheid.

‘Sorry, schat.’

Zijn stem veranderde altijd als hij had gedronken. Hij ging langzamer en lijkiger praten. Dat was het enige dat je aan hem merkte. Hij struikelde of slingerde nooit, zijn handen trilden nooit. Nee,

Marcus Riggins was uit beter hout gesneden, maar hij was niet zonder gebreken.

‘Het geeft niet,’ zei Marcella, maar ze haatte het scherpe randje in haar eigen stem. Ze draaide zich om naar de keuken, maar Marcus greep haar pols en trok zo hard dat ze haar evenwicht verloor. Zijn armen sloten zich om haar heen, en ze keek op naar zijn gezicht.

O zeker, de taille van haar echtgenoot was wat uitgezet, terwijl die van haar slanker was geworden. Dat prachtige zwimmerslichaam was met elk jaar een beetje verder uitgedijd, maar zijn zomerbruine haar was niet dunner geworden, en zijn ogen waren nog steeds ruig blauw, als leisteel of donker water. Marcus was altijd knap geweest, hoewel ze niet goed wist hoeveel daarvan was toe te schrijven aan zijn maatpakken of aan de manier waarop hij zich door de wereld bewoog, alsof hij verwachtte dat die voor hem uit de weg zou gaan. Wat meestal ook zo was.

‘Je bent beeldschoon,’ fluisterde hij, en Marcella kon zijn erectie tegen haar aan voelen drukken, hunkerend tegen haar heup. Maar Marcella was er niet voor in de stemming.

Ze stak haar hand omhoog en kraste met haar nagels over zijn stoppelige wang. ‘Heb je honger, lieverd?’

‘Altijd,’ gromde hij tegen haar hals.

‘Mooi,’ zei Marcella, terwijl ze bij hem vandaan stapte en haar rok gladstreek. ‘Het eten is klaar.’

Een druppel rode wijn gleed als zweet omlaag langs de zijkant van het geheven glas, op weg naar het witte tafelkleed. Marcella had het te vol geschonken doordat haar hand was uitgeschoten door haar steeds slechter wordende humeur. Marcus leek de vlek niet op te merken. Hij leek helemaal niets te merken.

‘Op mijn beeldschone vrouw.’

Marcus bad nooit voor het eten, maar hij sprak wel altijd een toost uit, al sinds de avond dat ze elkaar hadden leren kennen. Het maakte niet uit of hij een publiek van twintig mensen had of dat ze met zijn tweeën aten. Ze had het vertederend gevonden op hun eerste date,

maar tegenwoordig voelde het gebaar hol, onecht. Bedoeld om te charmeren, maar het was niet echt charmant. Maar hij vergat nooit het te zeggen, en misschien was dat een soort liefde. Of misschien was Marcus gewoon een gewoontedier.

Marcella hief zelf ook het glas.

‘Op mijn elegante echtgenoot,’ antwoordde ze automatisch.

De rand was al bijna bij haar lippen toen ze de veeg op Marcus’ manchet zag. Eerst dacht ze dat het maar bloed was, maar daar was het te fel voor, te roze.

Het was lippenstift.

Elk gesprek dat ze met de andere vrouwen had gehad, kwam weer boven.

Beginnen zijn ogen al te dwalen?

Houdt hij zijn gereedschap gesmeerd?

Alle mannen zijn klookzakken.

Marcus was bezig zijn biefstuk te snijden terwijl hij over verzekeringen babbelde, maar Marcella luisterde al niet meer. Achter haar ogen ging haar echtgenoot met zijn duim over een paar geveerde lippen, en hij werkte ze open rond zijn knokkel.

Ze kneep haar vingers samen rond het wijnglas. Haar huid bloosde van de warmte terwijl er een koude steen op haar maag kwam te liggen. ‘Wat een fucking cliché,’ zei ze.

Hij hield niet op met kauwen. ‘Wat zeg je?’

‘Je mouw.’

Zijn blik gleed loom omlaag naar de roze vlek. Hij had niet eens het fatsoen om verbaasd te kijken. ‘Zal wel van jou zijn,’ zei hij, alsof ze ooit die kleur op had gehad, ooit iets had gehad wat zo ordinair en ziekelijk zoetsappig was...

‘Wie is het?’

‘Heus, Marce –’

‘Wie is het?’ vroeg Marcella nog eens, knarsend met haar perfecte tanden.

Eindelijk hield Marcus op met eten, en hij leunde achterover op zijn stoel, met zijn blauwe ogen op haar gericht. ‘Niemand.’

‘O, dus je neukt een spook?’

Hij rolde met zijn ogen, duidelijk klaar met het onderwerp, wat

wel ironisch was gezien het feit dat hij gewoonlijk genoot van elk onderwerp dat om hém draaide. ‘Marcella, afgunst staat je echt niet.’

‘Twaalf jaar, Marcus. Twaalf. En nú kun je hem niet meer in je broek houden?’

Even flitste er een verraste uitdrukking over zijn gezicht, en de waarheid trof haar als een klap in het gezicht: natuurlijk was dit niet de eerste keer dat hij vreemdging. Dit was alleen maar de eerste keer dat hij betrápt was.

‘Hoelang al?’ vroeg ze ijzig.

‘Laat het los, Marce.’

Laat het los. Alsof zijn ontrouw net zoiets was als het wijnglas in haar hand, iets wat ze alleen maar toevallig had opgepakt en net zo makkelijk weer neer kon zetten.

Het was niet het verraad zelf – ze kon een heleboel vergeven, in het belang van het leven dat ze voor zichzelf had opgebouwd – maar de blik in de ogen van de andere vrouwen die Marcella altijd had opgevat als afgunst, het waren de stoïcijnse waarschuwingen van de eerste echtgenotes, het trekken van de lippen aan de rand van een glimlach, het besef dat ze het allemaal wísten, het al God mocht weten hoelang hadden geweten, en zij – zij niet.

Laat het los.

Marcella zette het wijnglas neer. En ze pakte het steakmes op. En terwijl ze dat deed, had haar echtgenoot het lef minachtend te snuiven. Alsof ze niet zou weten wat ze ermee moest doen. Alsof ze niet had geluisterd naar al zijn verhalen, niet had gesmeekt om details. Alsof hij niet maar door bleef ratelen over zijn werk wanneer hij dronken was. Alsof ze niet had geoefend op een kussen. Een zak bloem. Een biefstuk.

Marcus trok één wenkbrauw op. ‘Wat ga je doen?’ vroeg hij, met een stem die droop van dedain.

Wat moest ze er in zijn ogen onnozel uitzien, hoe ze met haar perfect gemanicuurde nagels het handvat met het monogram vastthield.

‘Poppensnoetje,’ koerde hij, en het woord maakte Marcella razend.

Poppensnoetje. Liefje. Schatje. Was dat echt hoe hij over haar dacht, na al die tijd? Als hulpeloos, breekbaar, zwak, een of andere

versiering, een glazen beeldje dat alleen bedoeld was om te glinsteren, te stralen en er mooi uit te zien op een plank?

Toen ze het niet losliet, werd zijn blik duisterder.

‘Richt dat mes niet op mij tenzij je van plan bent het ook te gebruiken...’

Misschien was ze inderdaad van glas.

Maar glas is alleen maar breekbaar tot het breekt.

En dan is het scherp.

‘Marcélla –’

Ze haalde uit, en tot haar genoegen zag ze de ogen van haar echtgenoot een fractie groter worden van verbazing. De wijn klotste over de rand toen hij naar achteren schokte. Maar Marcella’s mes had nauwelijks zijn zijden stropdas geschampt voordat Marcus’ hand haar op haar mond raakte. Er stroomde bloed over haar tong, en Marcella’s ogen werden wazig van de tranen terwijl ze tegen de eikenhouten tafel viel, zodat de porseleinen borden rammelden.

Ze had het mes nog vast, maar Marcus had zijn hand om haar pols en drukte hem zo hard tegen de tafel dat haar botten tegen elkaar begonnen te schuren.

Hij was al eerder ruw tegen haar geweest, maar dat was altijd op momenten van pure opwinding geweest, aangegeven door een of andere onuitgesproken overeenkomst, en zij was altijd degene geweest die het had aangegeven.

Dit was anders.

Marcus was negentig kilo brute kracht, een man die de kost verdiende met dingen breken. En mensen. Hij klakte nu met zijn tong, alsof ze zich belachelijk gedroeg. Alsof ze het allemaal veel te groot maakte. Alsof zij hem hiertoe had gedwongen. Hem had gedwongen een andere vrouw te neuken. Hem had gedwongen alles te vernielen dat ze met zo veel moeite had opgebouwd.

‘Ah, Marce, je weet altijd wel hoe je me op stang moet jagen.’

‘Laat me lós,’ siste ze.

Marcus bracht zijn gezicht dicht naar het hare, ging met een hand door haar haar en legde hem daarna om haar wang. ‘Alleen als je lief doet.’

Hij glimlachte. Glímlachte. Alsof dit gewoon een of ander spelletje was.

Marcella spuugde haar bloed in zijn gezicht.

Haar echtgenoot slaakte een hartgrondige zucht. En toen ramde hij haar hoofd tegen de tafel.

Marcella's wereld werd plotseling wit. Ze kon zich niet herinneren dat ze was gevallen, maar toen haar zicht flikkerend terugkwam, lag ze op het zijden vloerkleed naast haar stoel. Haar hoofd bonsde. Ze probeerde op te staan, maar de kamer zwaaide woest heen en weer. Er rees gal op in haar keel, en ze rolde om en gaf over.

'Je had het los moeten laten,' zei Marcus.

Er liep bloed in een van haar ogen, waardoor de eetkamer rood kleurde toen haar echtgenoot zijn hand uitstak en om de dichtstbijzijnde kandelaber wikkelde. 'Ik heb altijd een hekel gehad aan deze dingen,' zei hij, en hij duwde tegen de stang tot die omviel.

De vlam bereikte de zijden gordijnen op zijn weg omlaag, voordat de kandelaber de vloer raakte.

Marcella krabbelde overeind op haar handen en knieën. Ze had het gevoel alsof ze zich onder water bevond. Langzaam, te langzaam.

Marcus stond in de deuropening toe te kijken. Alleen maar toe te kijken.

Er lag een steakmes te glanzen op de hardhouten vloer. Marcella kwam met moeite overeind door de zware lucht heen. Ze was er bijna toen de klap haar van achteren raakte. Marcus had de tweede kandelaber omgegooid. Die stortte omlaag en drukte haar met zijn ijzeren armen tegen de grond.

Het was verontrustend hoe snel het vuur zich had verspreid. Het sprong van het gordijn naar het tafelkleed, en toen naar het vloerkleed. Het was al overal.

Marcus' stem, door het waas heen. 'Het was leuk zolang het duurde, Marce.'

Die smerige klootzak. Alsof iets ervan ook maar zijn idee was geweest, aan hem te danken was geweest. 'Je bent niets zonder mij,' zei ze, met onvaste stem. 'Ik heb jou gemaakt, Marcus.' Ze duwde tegen de kandelaber. Er zat geen beweging in. 'Ik zal je ook weer ongedaan maken.'

‘Mensen zeggen van alles voor ze sterven, lieverd. Ik heb het allemaal al gehoord.’

De hitte vulde de kamer, haar longen en haar hoofd. Marcella hoestte, maar kreeg geen lucht. ‘Ik maak je kapót.’

Er kwam geen antwoord.

‘Hoor je me, Marcus?’

Niets, alleen maar stilte.

‘Ik maak je kapot!’

Ze schreeuwde de woorden tot haar keel brandde, tot de rook haar het zicht en haar stem benam, en zelfs toen weergalmde het nog in haar hoofd, en haar laatste gedachten volgden haar omlaag, omlaag, omlaag de duisternis in.

Ik maak je kapot.

Ik maak je.

Ik maak.

Ik...

Agent Perry Carson zat al bijna een uur vast in het zevenentwintigste level van *Radical Raid* toen hij een motor hoorde starten. Hij keek op en zag nog net de glimmende zwarte sedan van Marcus Riggs weggrijden van de halve cirkel van leisteel die de oprijlaan van het landhuis vormde. Hij scheurde over de weg, met zeker vijftig kilometer per uur meer dan de maximumsnelheid in de buitenwijk, maar Perry zat niet in een surveillancewagen, en zelfs als hij dat wel had gezeten, had hij niet de afgelopen drie weken in dit barrel doorgebracht en alleen maar vette afhaalmaaltijden gegeten om Riggs op te pakken voor zo’n klein vergrijp.

Nee, de politie van Merit had iets echt belastends nodig – en niet alleen belastend voor Marc the Shark, maar voor de hele zee van misdadigers.

Perry leunde weer achterover tegen het versleten leer en ging verder met zijn game. Hij speelde eindelijk het zevenentwintigste level uit toen hij rook rook.

Ongetwijfeld een of andere klootzak die een fikkie stookte naast het zwembad zonder dat hij daar een vergunning voor had. Hij tuur-

de uit het raam – het was laat, half elf 's avonds, en de lucht was inktzwart zo ver buiten Merit, zodat de rook onzichtbaar was tegen de donkere achtergrond.

Maar het vuur was dat niet.

De agent was zijn auto uit en de straat overgestoken tegen de tijd dat de vlammen te zien waren achter de ramen aan de voorkant van het landhuis van de Rigginsen. Hij had het gemeld tegen de tijd dat hij de voordeur bereikte. Die zat niet op slot – godzijdank zat hij niet op slot – en hij gooide hem open, terwijl hij zijn verslag in zijn hoofd al opstelde. Hij zou zeggen dat hij op een kier had gestaan, zeggen dat hij een roep om hulp had gehoord, ook al was de waarheid dat hij helemaal níets hoorde behalve het gekraak van brandend hout en het ruisen van vlammen die de gang in gleden.

‘Politie!’ riep hij door de rook heen. ‘Is daar iemand?’

Hij had Marcella Riggins thuis zien komen. Maar hij had haar niet zien vertrekken. De sedan was snel voorbijgezoefd, maar niet zo snel dat hij erover twijfelde: er had niemand op de passagiersstoel gezeten.

Perry hoestte in zijn mouw. Er klonken al sirenes in de verte. Hij wist dat hij naar buiten zou moeten te gaan om daar te wachten. Buiten, waar de lucht zuiver, koel en veilig was.

Maar toen sloeg hij de hoek om en zag hij het lichaam dat vastzat onder een spiraal van ijzer zo groot als een kapstok. De kaarsen waren allemaal gesmolten, maar Perry beseftte dat het een kandelaber was. Wie had er nou een kandelaber thús?

Perry stak zijn hand uit naar de steel en trok hem toen weer terug, want hij was loeiheet. Hij vloekte in zichzelf. De metalen armen waren al door Marcella's jurk gebrand op elke plek waar ze haar raakten, zodat de huid daar rauw en rood was, maar de vrouw gilde niet, ze schreeuwde niet.

Ze bewoog niet. Haar ogen waren dicht en er glinsterde bloed aan de zijkant van haar hoofd, waardoor haar donkere haar tegen haar hoofdhuid zat vastgeplakt.

Hij checkte of haar hart nog klopte en voelde een haperende hartslag, die bij zijn aanraking leek weg te vallen. Het vuur werd steeds heter. De rook werd steeds dikker.

‘Shit, shit, shit,’ mompelde Perry. Hij speurde de kamer om zich heen af terwijl er buiten sirenes loeiden. Er was een kan water omgevallen over een servet, waardoor dat niet verbrand was. Hij wikkelde de doek om zijn hand en pakte toen de kandelaar vast. De natte stof siste en zijn vingers werden heet terwijl hij uit alle macht aan de ijzeren staaf trok. Die kwam omhoog en rolde van Marcella’s lichaam, precies op het moment dat er stemmen klonken in de gang. Er kwamen brandweerlieden het huis binnengestormd.

‘Hierbinnen!’ hijgde hij, hoestend van de rook.

Twee brandweermannen kwamen door het waas heen, vlak voordat het plafond kreunde en er een kroonluchter omlaag kwam zetten. Hij spatte uiteen op de eettafel, die in tweeën brak en vlammen uitbraakte, en het volgende moment werd Perry achterwaarts de kamer en het brandende landhuis uit gesleurd, de koele nacht in.

Nog een brandweerman kwam dicht achter hem aan, met Marcella’s lichaam over zijn schouder.

Buiten stonden de brandweerwagens verspreid over het kortgeknipte gazon, en de zwaailichten van ambulances knipperden over de lestenen oprijlaan.

Het huis ging in vlammen op, zijn hand klopte pijnlijk en zijn longen brandden, en het kon Perry allemaal niets schelen. Het enige waar hij daar, op dat moment om gaf, was het leven van Marcella Riggins redden. Marcella, die altijd flets had geglimlacht en vrolijk had gezwaaid naar de agenten wanneer ze werd gevolgd. Marcella, die haar criminele echtgenoot nooit maar dan ook nooit zou verlinken.

Maar nu hij de snee in haar hoofd, het brandende huis en het snelle vertrek van de echtgenoot zo bekeek, dacht hij dat haar houding misschien wel was veranderd. En Perry was niet van plan de kansen die dat bood onbenut te laten.

Door de brandslangen spoot water de vlammen in, en Perry kuchte en spuugde, maar hij weigerde een zuurstofmasker terwijl twee ambulancemedewerkers Marcella op een brancard legden.

‘Ze ademt niet,’ zei een medewerker terwijl hij haar jurk openknipte.

Perry draafde achter de ambulancemedewerkers aan.

‘Geen hartslag,’ zei de ander terwijl hij begon met reanimeren.

‘Zorg er dan voor dat die weer op gang komt!’ schreeuwde Perry terwijl hij zich de ambulance in hees. Hij kon moeilijk een lijk in de getuigenbank laten plaatsnemen.

‘Zuurstofgehalte daalt razendsnel,’ zei de eerste, en hij bond een zuurstofmasker over Marcella’s neus en mond. Haar temperatuur was te hoog, en de ambulancemedewerker haalde een pak koude kompressen tevoorschijn en begon de verzegeling ervan te breken, waarna hij ze op haar slapen, hals en polsen legde. Het laatste gaf hij aan Perry, die het schoorvoetend aannam.

Marcella’s hartslag verscheen op een schermpje, een rechte lijn, vlak en onbeweeglijk.

De ambulance begon te rijden, en het brandende landhuis verdween snel achter het raam. Drie weken had Perry voor dat huis doorgebracht. Drie jáár al probeerde hij de ploeg van Tony Hutch veroordeeld te krijgen. Het lot had hem de perfecte getuige in de schoot geworpen, en hij ging haar niet zomaar weer teruggeven.

Een derde ambulancemedewerker probeerde zich over Perry’s verbrande hand te ontfemen, maar hij trok hem los. ‘Concentreer je maar op haar,’ beval hij.

De sirenes sneden door de nacht terwijl de ambulancemedewerkers bleven proberen haar longen te dwingen adem te halen en haar hart te kloppen. Terwijl ze probeerden leven uit de as op te wekken.

Maar het werkte niet.

Marcella lag daar, slap en levenloos, en Perry’s hoop begon te sputteren, weg te sterven.

En toen, tussen de ene compressie en de volgende, maakte de afschuwelijk starre lijn van haar hartslag een sprongetje, en nog een, en begon toen eindelijk te piepen.

1

Herleving

